

Arrest

**nr. 315 490 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 juli 2021. Op 5 juli 2021 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 5 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad in een arrest van 10 februari 2023 met nummer 284 609.

Op 29 juni 2023 dient verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 maart 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U, [S.T.] ([...]), verklaarde in uw eerste verzoek over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. Hier woonde u samen met uw ouders, jongere broer en twee jongere zussen. U ging nooit naar school, maar leerde lezen en schrijven van uw moeder. Uw grootvader werkte als commandant ten tijde van het regime van Najibullah. Na de val van dit regime jaren geleden raakte uw grootvader vermist, waarna jullie nooit meer iets van hem vernamen. Uw vader werkte als chauffeur voor een parlamentslid. Hij werd telefonisch bedreigd door de taliban. Ze vroegen hem om zijn wagen en wapens naar hen te brengen. Indien hij niet zou gehoorzamen, zou hij problemen krijgen. Uw vader weigerde op deze eisen in te gaan waarna hij besloot samen met u het land te verlaten, daar het te gevaarlijk geworden was. Onderweg hoorden u en uw vader dat de taliban jullie huis binnengevallen waren. Uw moeder kon echter tijdig wegvlugten met behulp van de buurman. De taliban vernielden jullie hele inboedel. Uw moeder, broer en zussen gingen vervolgens bij de malik van het dorp wonen. Samen met uw vader verliet u Afghanistan en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Aan de grens tussen Turkije en Griekenland raakten jullie echter gesplitst, waarna u uw vader kwijtraakte. Sindsdien heeft u noch uw familie nog iets vernomen van uw vader. U kwam bijgevolg alleen aan in Griekenland waar op 17 januari 2021 uw vingerafdrukken genomen werden. Vervolgens werd uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland geregistreerd op 8 februari 2021. Op 25 februari 2021 werd u in Griekenland de status van subsidiaire bescherming toegekend. U stelt hiervan niet op de hoogte te zijn.*

U verbleef twee maanden in een opvangcentrum in Fylakio. Hierna werden jullie naar Athene gestuurd en was u vrij om te gaan en staan waar u wilde. Een week later ging u in Athene naar de smokkelaar om verder te reizen. U reisde via Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 1 juli 2021. Hier diende u uw verzoek om internationale bescherming op 5 juli 2021, als niet-begeleide minderjarige. U stelt niet terug te kunnen naar Griekenland vanwege de erbarmelijke levensomstandigheden, geen mogelijkheid tot onderwijs, geen sociale bijstand en een gebrek aan respect.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een werkbadge van uw vader, een werkdocument van uw grootvader, foto's van de job van uw grootvader, een krantenartikel omtrent uw grootvaders job als commandant, een brief van de jirga omtrent uw vaders problemen, uw moeder haar taskara, twee foto's van u met uw moeder en een document geadresseerd aan de politie van Laghman zonder enige inhoud.

Op 5 september 2022 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens bescherming in een EU-status, daar u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 10 februari 2023 bevestigde de RvV de conclusie van het CGVS in haar arrest met nummer 284609 en verwierp uw beroep. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 29 juni 2023 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaart dat u België in tussentijd niet heeft verlaten. Naar aanleiding van uw tweede verzoek verwijst u opnieuw naar dezelfde problemen die u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek, namelijk het feit dat uw vader werkte als chauffeur voor een parlamentslid van de toenmalige regering waardoor zowel uw vader als u problemen kenden met de taliban. De taliban zijn ook binnengevallen bij uw moeder die verhuisd is naar Kabul. Ook verwijst u opnieuw naar dezelfde problemen in Griekenland, namelijk moeilijke levensomstandigheden en het gebrek aan ondersteuning. Voorts haalt u tevens aan dat uw moeder u recentelijk op de hoogte bracht van een probleem met de smokkelaar. Daar uw vader vermist raakte, heeft de smokkelaar zijn geld nog niet gekregen. Dit geld staat ‘geparkeerd’ bij een wisselkantoor. De smokkelaar stuurt hierdoor dreigberichten naar uw moeder. Zij gaf aan dat u hierdoor niet terug kunt gaan naar Griekenland. Ter staving van uw tweede verzoek legt u een USB-stick voor met een video waarop te zien is dat de taliban het huis van uw oom [Sa. T.] (die hier aangesteld is als uw pleegvader) binnenvallen, foto's van uw oom, video's van uw OKAN-klas en school en foto's en video's waarop u aan het boksen bent, een brief waarin uw vader bescherming vroeg aan de Afghaanse nationale politie van Kabul en de werkbadge van uw oom [Sa. T.]. Daarnaast legt u uw Belgische medisch dossier voor met een overzicht van medische contactmomenten. Ook legde u nog een begeleidende brief van uw advocaat dd.21/07/2023 voor en een pleegzorgattest. Op 13 juni 2023 werd u meerderjarig en verviel de voogdij over u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de voorgelegde attesten komen bij u volgende fysieke klachten naar voren: buikkrampen, verkoudheid, keelpijn, spierpijn, misselijkheid, verstopte neus, waterige ogen, tandpijn, een wratje onderaan uw teen, een fractuur in uw pols, en een gezamenlijke behandeling van scabiës. Verder worden ook enkele psychologische klachten aangehaald zoals stress, piekeren en moeilijk slapen waarvoor u natuurlijke medicatie kreeg en de optie om te spreken met een psycholoog. U gaf aan dat niet wilde praten met iemand, maar lijkt goed opgevolgd te worden. Er dient opgemerkt te worden dat alle bovenstaande fysieke klachten van tijdelijke aard zijn en behandeld werden. Tevens verwees u in het kader van uw tweede verzoek geenszins naar desbetreffende fysieke klachten toen er gepolst werd naar uw gezondheidstoestand. Hier haalde u aan dat u een depressie heeft en niet goed kan nadenken (zie verklaring volgend verzoek, vraag 13). U legt geen verdere attesten voor inzake uw psychologische klachten. Uit uw verklaringen en de voorgelegde documenten blijkt dan ook nergens dat deze problemen u zouden verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ was u in staat om uitgebreid en gericht de vragen te beantwoorden. Er werd noch door de ambtenaar van de DVZ noch u een melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij dient vooreerst te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en/of zwaarwichtigheid inzake de door u beweerde problemen omtrent de eerbiediging van uw rechten in Griekenland. Deze conclusie werd daarenboven in haar geheel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest met nummer 284609 van 10 februari 2023. U ging niet in beroep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, zijnde uw vrees voor vervolging in Griekenland, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en/of zwaarwichtigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het CGVS verwijst naar de uitgebreide motivering inzake de geloofwaardigheid en/of zwaarwichtigheid van uw asielmotieven die u kan terugvinden in de beslissing en het arrest. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter opnieuw dezelfde verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dit is van toepassing op uw vermeende problemen bij een terugkeer naar Griekenland, namelijk de vermeende moeilijke levensomstandigheden, geen mogelijkheid tot onderwijs, geen sociale bijstand en het gebrek aan respect. Het volstaat niet te verwijzen naar deze eerder als ongeloofwaardig en/of niet zwaarwichtig beoordeelde elementen om toch in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus.

Verder haalt u als nieuw element nog aan niet terug te kunnen keren naar Griekenland wegens een probleem met de smokkelaar. Er rijzen echter grote vraagtekens omtrent desbetreffend probleem. U haalde aan dat u de dreigberichten van de smokkelaar naar uw moeder zou overmaken aan het CGVS. Tot op heden werd er niets ontvangen en kan dan ook geen rekening gehouden worden met documenten die niet zijn voorgelegd inzake de beoordeling. Het feit dat u niet in staat bent deze bedreigingen op objectieve wijze te staven, maakt dat uw verklaringen blote beweringen blijven, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Voorts is het ten zeerste merkwaardig dat u niet eerder op de hoogte zou geweest zijn van dit probleem. U haalde aan dat uw moeder dit slechts recent tegen u vertelde, daar ze u niet meer stress wilde bezorgen (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Deze verklaring overtuigt echter niet. Indien uw moeder telefonische bedreigingen zou krijgen, is het weinig geloofwaardig dat ze u als oudste zoon hier nooit van op de hoogte zou gebracht hebben. Zeker daar uw moeder van mening is dat deze smokkelaar een bedreiging zou vormen voor uw leven en u daardoor niet terug zou kunnen naar Griekenland. Dat ze u dan ook niet eerder op de hoogte zou

gebracht hebben over deze vermeende problemen, opdat u de nodige (voorzorgs)maatregelen zou kunnen treffen om uw veiligheid te garanderen, tart alle verbeelding. Overigens zouden u en uw oom [Sa. T.], bij wie u in België verblijft, evenzeer kunnen helpen bij het terugbetalen van de smokkelaar of het zoeken naar een andere oplossing. Dat dit dan weer geenszins noodzakelijk lijkt, doet louter verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit alles. Bovendien is het geheel onduidelijk waarom de smokkelaar u in Griekenland wel terug op het spoor zou kunnen komen en in België niet, waardoor u in Griekenland riskeert gedood te worden, maar in België wel veilig bent. Deze beweringen rijmen geenszins en plaatsen louter verdere vraagtekens bij uw vermeende vrees. Voorgaande elementen maken dan ook dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vermeende vrees voor de smokkelaar.

Zelfs indien er enig geloof kan gehecht worden aan deze vermeende problemen met de smokkelaar, quod non, bemerkt het CGVS dat u inzake deze vermeende problemen bescherming kunt zoeken bij de Griekse politie of autoriteiten. Als EU-lidstaat is Griekenland gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hetgeen bevestigd werd door de RVV. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn, en dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is. Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen heeft om er uw rechten te doen gelden. Nochtans kan in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

Waar u in België bij uw oom [Sa. T.] verblijft, dient aangestipt te worden dat u ondertussen meerderjarig geworden bent. Er kan van u dan ook verwacht worden dat u ook zonder familiaal netwerk uw eigen weg zoekt in Griekenland. Het weerhoudt uw oom er niet van u vanuit België te ondersteunen of een duwtje in de rug te geven. Voorts is het aan u als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming om zelf de nodige stappen te zetten om in te staan voor uw eigen levensonderhoud, net zoals dit ook van de Griekse burgers verwacht wordt. Er kan geen verdere kwetsbaarheid in uw hoofde vastgesteld worden die dit proces in de weg zou staan.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg heeft voor uw verzoek om internationale bescherming en u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Verder haalt uw advocaat aan dat u zich in een kwetsbare situatie bevindt gezien uw medische problemen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u dit element zelf geenszins aanhaalde als obstakel toen u gevraagd werd naar uw terugkeer naar Griekenland. Het is echter opmerkelijk dat uzelf geen gewag maakte van dit element toen u de kans kreeg om uit de doeken te doen omwille van welke redenen u niet naar Griekenland west terug te keren. Indien u werkelijk van mening bent dat uw medische toestand van die ernst is dat u hierdoor niet kunt terugkeren naar Griekenland, kan worden aangenomen dat u dit zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Verder spreekt uzelf over een depressie (Verklaring volgend verzoek, vraag 13). In de medische verslagen die u voorlegde en beginnen vanaf juli 2021, wordt er vanaf 15 maart 2023 gesproken van klachten als stress, piekeren en slecht slapen. Er werd u natuurlijke medicatie overhandigd en er werd u aangeboden om te gaan spreken met een psycholoog. Echter gaf u zelf aan met niemand te willen spreken. U legt geen verdere attesten voor inzake uw psychologische klachten.

In deze medische verslagen worden hoe dan ook slechts op louter algemene wijze een aantal symptomen (o.a. stress en slaapproblemen) opgesomd en wordt op niet verder onderbouwde wijze geponeerd dat verzoeker nood heeft aan opvolging. De medische verslagen werden bovendien opgesteld door een gewone arts en dus niet door een psychiater/psycholoog en vermelden voor het overige niets concreets. Immers, nergens blijkt uit de neergelegde verslagen dat of op welke wijze uw zelfverklaarde symptomen op hun waarachtigheid en ernst zouden zijn onderzocht. Evenmin bevatten zij enige officiële en sluitende diagnose. Ze spreken zich dan ook nergens op concrete en dienstige wijze uit over de ernst van de voormelde klachten en symptomen zoals door u aangegeven. Bovendien wordt er nergens enige uitspraak gedaan over de

(mogelijke) invloed die uw zelfverklearde klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op uw dagdagelijkse functioneren en/of uw vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming. Nergens in het desbetreffende attest wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate uw zelfverklearde problemen uw dagdagelijkse bezigheden, een volwaardig leven en/of een deelname in uwer hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. U maakt niet aannemelijk dat u omwille van het hebben van stress en slaapproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status toegekend in Griekenland, te doen gelden. Waar de medische verslagen verwijzen naar verdere opvolging toont u niet aan dat u in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele psychologische ondersteuning. U brengt bijgevolg onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat u in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”

Uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU volgt dat de commissaris-generaal gehouden is om over te gaan tot bijkomende verificaties aan de hand van objectieve informatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere lidstaat, daar inbegrepen wat betreft de beschikbaarheid van een verblijfstitel.

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Uit hoger genoemd interstatelijk vertrouwensbeginsel en het vermoeden van een effectieve en gelijkwaardige bescherming, volgt volgens verweerder onverkort dat het in beginsel aan verzoekende partij toekomt, en niet aan de asielinstanties, om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, te weerleggen. Deze redenering vindt steun in hoger genoemde recente rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a., waarin het Hof oordeelt dat de verzoeker éérst zelf concreet moet aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (zie onder randnummer 88: “[...] gegevens [...] die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds [...] bescherming heeft verleend, een dergelijk risico [op een onmenselijke of vernederende behandeling] bestaat”). En ook in het arrest Jawo alludeerde het Hof met name aan de situatie van “een persoon die om internationale bescherming verzoekt, [en die] kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen” (randnummer 95).

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn

beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit voorgaande volgt dat bezwaarlijk van het Commissariaat-generaal verwacht kan worden dat het proactief landeninformatie zou verzamelen of neerleggen met betrekking tot de algemene situatie en omstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Voor zover u van mening bent dat het ontbreken van een (geldige) Griekse verblijfstitel en de stappen die u in dit verband moet ondernemen, u noodzakelijkerwijs zouden blootstellen aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, staat het aan u en niet aan het Commissariaat-generaal om dit op concrete en individuele wijze aan te tonen.

Gelet op wat voorafgaat, en in het licht van de landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, behoudt het Commissariaat-generaal zich het recht voor, de aandacht te vestigen op volgende rapporten: “Country Report: Greece. Update 2022”, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2023 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf), het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en “Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2023 (beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/ EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van

hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97]. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en precaire situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegd zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, Living In Greece – Access To Healthcare, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2022, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precaire situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52).

Bijgevolg zijn uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.” Immers blijkt uit voorgaande paragrafen al dat u onvoldoende hebt aangetoond in een kwetsbare situatie te verkeren wegens uw medische/psychologische problemen. Hoewel uit de medische verslagen op algemene wijze bepaalde symptomen werden opgesomd (stress, slaapproblemen) wordt niet op verder onderbouwde wijze aangetoond dat u nood heeft aan opvolging. Evenmin bevatten de medische verslagen een officiële en sluitende diagnose, en wordt geen uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die uw zelfverklaarde klachten en symptomen zouden gehad hebben of zouden hebben op uw dagelijks functioneren. Aldus werd niet aangetoond dat u op basis van medische/psychologische problemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status toegekend in Griekenland, te doen gelden. Daarnaast hebt u uw problemen met de smokkelaar die nog steeds zou wachten op geld voor uw reis niet aangetoond. Bovendien bent u intussen meerderjarig, en kan uw oom in België die heden optreedt als uw pleegvader, u eveneens ondersteunen bij een terugkeer naar Griekenland en in het zetten van bovenstaande stappen om uw rechten in Griekenland te doen gelden.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen, ... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie “buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om.”

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asieliinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal is submitted via email to the Asylum Service and then the renewal decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: “de aanvraag tot verlenging wordt via email ingediend bij de Asieldienst en vervolgens wordt het besluit tot verlenging ook via e-mail aan de aanvrager meegedeeld”) (AIDA, Country Report: Greece. Update 2022, op. cit., p. 223). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS uitdrukkelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, dat uw verzoek nietontvankelijk was omwille van de bescherming die u geniet in Griekenland en u geen elementen aanbracht waaruit bleek dat uw rechten in Griekenland niet geëerbiedigd werden. Deze conclusie werd daarenboven in haar geheel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. De RvV oordeelde eveneens dat de stelling dat u in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen slechts gebaseerd is op hypotheses. Het volstaat niet om opnieuw te verwijzen naar deze eerder beoordeelde elementen om toch in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u

in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De medische verslagen werden supra reeds besproken. Uw fysieke klachten betreffen klachten van tijdelijke aard die behandeld werden. Uw psychologische (en fysieke) klachten tonen daarnaast op geen enkele manier aan dat u over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die u zou verhinderen uw rechten, verbonden aan uw status toegekend in Griekenland, te doen gelden. De brief waarin uw vader hulp vroeg aan de Afghaanse nationale politie, de badge van uw oom [Sa. T.], de video van de vermeende inval van de taliban op uw ooms huis en foto's van hem leveren verder geen enkel bewijs inzake uw argumentatie dat u niet kunt terugkeren naar Griekenland. De video's en foto's waar u aan het boksen bent en de video's van uw OKAN klas en school leveren evenmin enige bewijswaarde inzake uw verklaringen dat uw rechten in Griekenland niet geëerbiedigd worden.

De begeleidende brief van uw advocaat verwijst verder louter naar algemene rapporten en andere EU-lidstaten, maar betreft geenszins een uiteenzetting van uw persoonlijke situatie. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie zonder in concreto uw vermeende moeilijkheden bij terugkeer naar Griekenland aan te tonen. Waar in de brief verwezen wordt naar uw situatie als niet-begeleide minderjarige in Griekenland, dient opgemerkt te worden dat u zich niet meer in dezelfde situatie bevindt. U bent ondertussen meerderjarig en dient bijgevolg hiernaar te handelen en de nodige stappen te zetten die van een meerderjarige kunnen verwacht worden. Ook heeft u reeds de nodige zelfredzaamheid aangetoond door op eigen houtje in Griekenland een smokkelaar te zoeken en verder door te reizen naar België. Tevens werd in België een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen inzake uw eerste verzoek toen u nog minderjarig was. De RvV bevestigde deze beslissing. Deze begeleidende brief levert dan ook geen nieuwe elementen aan ten aanzien van uw eerste verzoek. Tenslotte legde u nog een pleegzorgattest neer. Dit attest staft louter dat u in België bij uw oom [Sa. T.] verblijft, maar toont geenszins aan dat u bij een terugkeer naar Griekenland uw rechten niet zou kunnen doen gelden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 55/2, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de samenwerkingsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en de artikelen 1 en 4 van het Handvest van Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest).

2.2. Verzoekende partij stelt dat de redenering die toegepast werd in het arrest van de Raad van 10 februari 2023 met nummer 284 609 niet langer opgaat. Zij verwijst in het kader hiervan naar landeninformatie waaruit blijkt dat het vernieuwen van een Griekse verblijfsvergunning met enorme moeilijkheden gepaard gaat en in de praktijk maanden in beslag kan nemen. Tijdens deze periode kan verzoekende partij haar rechten ter plaatse niet uitoefenen. Daarnaast zal zij ook grote moeilijkheden ondervinden met het zoeken naar huisvesting. Helios, het enige officiële integratieprogramma in Griekenland werd sinds januari 2024 volledig stopgezet. Ook de toegang tot de arbeidsmarkt gaat met grote moeilijkheden gepaard, onder andere voor het verkrijgen van een AFM. Daarnaast worden begunstigen van internationale bescherming in Griekenland de facto uitgesloten van sociale bijstand en wordt ook de toegang tot de gezondheidszorg belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit en speelt de taalbarrière een grote rol. Volgens verzoekende partij blijkt uit de aangehaalde landeninformatie dat zij bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van extreme materiële deprivatie terecht zal komen. Vervolgens verwijst verzoekende partij nog naar

verschillende rechtspraak, onder andere naar rechtspraak van de Raad in verband met de samenwerkingsplicht. Ten slotte haalt verzoekende partij aan welke elementen voor haar doorslaggevend zijn. Zij is niet in het bezit van een ADET en is dat ook nooit geweest. Zij heeft als niet-begeleide minderjarige in Griekenland geleefd en heeft er nooit op eigen benen gestaan. Zij heeft geen netwerk of familie in Griekenland die haar kan bijstaan en heeft bovendien in België ook nooit zelfstandig haar plan getrokken. Zij werd namelijk een voogd toegewezen en werd vervolgens onder pleegouderschap geplaatst bij haar oom. Zij is de Griekse taal niet machtig. Zij is niet in het bezit van financiële middelen, in tegendeel, zij dient schulden af te lossen bij een smokkelaar voor de reis naar Europa. Bovendien kampt zij met psychologische problemen en het feit dat zij niet klaar is om zich te laten behandelen bij een psycholoog toont aan dat zij nog niet matuur is en zelfredzaamheid mist.

2.3. Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoekende partij onder andere naar volgende rapporten waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- AIDA, “*Country Report Greece. Update 2022*”, 8 juni 2023;
- RSA/PRO ASYL, “*Beneficiaries of international protection in Greece – access to documents and socio-economic rights*”, maart 2023;
- RSA, “*Recognised refugees in Greece left without even minimal support after new interruption of HELIOS programme*”, 22 januari 2024.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 16 juli 2024 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- AIDA, “*Country Report Greece. Update 2023*”, 24 juni 2024;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, juni 2022;
- RSA/PRO ASYL, “*Beneficiaries of international protection in Greece – access to documents and socio-economic rights*”, maart 2024.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond,

ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37). De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekende partij dat zij in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus gekregen heeft vanwege problemen die zij had met de taliban als gevolg van het werk van haar vader. Hij werkte als chauffeur voor een parlamentslid waarna hij telefonisch bedreigd werd door de taliban. Hij besloot samen met verzoekende partij het land te verlaten. Hierna kwamen de taliban ook nog langs bij hen thuis en vernielden hun inboedel. Onderweg van

Afghanistan naar Europa geraakten verzoekende partij en haar vader elkaar kwijt. Verzoekende partij diende een verzoek om internationale bescherming in en kreeg subsidiaire bescherming in Griekenland. Zij verbleef twee maanden in een opvangcentrum en werd vervolgens naar Athene gestuurd. Zij ging vrijwel meteen naar de smokkelaar om verder te reizen. Zij stelt niet te kunnen terugkeren naar Griekenland vanwege de erbarmelijke leefomstandigheden. Er is geen mogelijkheid tot onderwijs, geen sociale bijstand en een gebrek aan respect. Op 5 september 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*” omdat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad in een arrest van 10 februari 2023 met nummer 284 609.

4.3.2.2. In het kader van haar tweede, huidige verzoek om internationale bescherming verwijst verzoekende partij opnieuw naar dezelfde problemen die zij uiteenzette in het kader van haar eerste verzoek, namelijk het feit dat haar vader werkte als chauffeur voor een parlements lid van de toenmalige regering waardoor zowel zij als haar vader problemen kenden met de taliban. Zij verwijst ook naar de moeilijke leefomstandigheden en het gebrek aan ondersteuning in Griekenland. Zij haalt ook aan dat haar moeder haar recentelijk op de hoogte gebracht heeft van een probleem met de smokkelaar. Aangezien haar vader vermist geraakte, heeft de smokkelaar zijn geld nog niet gekregen. Hij stuurt hiervoor dreigberichten naar de moeder van verzoekende partij. Hierdoor kan verzoekende partij niet terug naar Griekenland. Ter ondersteuning van haar tweede verzoek legt verzoekende partij volgende documenten neer: een USB-stick met een video waarop te zien is dat de taliban het huis van haar oom Sa. T. (die hier aangesteld is als haar pleegvader) binnenvallen, foto's van haar oom, video's van haar OKAN-klas en school en foto's en video's waarop zij aan het boksen is, een brief waarin haar vader bescherming vroeg aan de Afgaanse nationale politie van Kabul en de werkbadge van haar oom Sa. T. Daarnaast legt zij haar Belgisch medisch dossier voor met een overzicht van medische contactmomenten. Ook legde zij nog een begeleidende brief van haar advocaat d.d. 21 juli 2023 voor en een pleegzorgattest.

4.3.2.3. In de bestreden beslissing wordt haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat

(i) ze naar aanleiding van haar huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar vorig verzoek uiteengezet heeft. Dit verzoek werd echter afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen, volledig in het verlengde van iets dat als niet aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid;

(ii) er grote vraagtekens rijzen bij het nieuwe element dat verzoekende partij aanhaalt, namelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland wegens een probleem met de smokkelaar. Zij zou de dreigberichten die haar moeder vanwege de smokkelaar gekregen heeft, overmaken aan het CGVS, maar er werd niets ontvangen. Haar verklaringen blijven aldus blote beweringen aangezien zij deze niet objectief kan staven. Het is bovendien merkwaardig dat zij niet eerder op de hoogte geweest zou zijn van dit probleem aangezien haar moeder vreesde voor haar leven. Er kan niet ingezien worden waarom haar moeder haar hier niet eerder over zou vertellen zodat zij voorzorgsmaatregelen zou kunnen treffen. Bovendien zouden verzoekende partij en haar oom kunnen helpen bij het terugbetalen van de smokkelaar, maar dit blijkt niet noodzakelijk te zijn. Het is daarnaast ook onduidelijk waarom de smokkelaar haar zou kunnen opsporen in Griekenland, maar niet in België. Zelfs al mocht er geloof gehecht worden aan de problemen met de smokkelaar, *quod non*, dan zou verzoekende partij bescherming kunnen zoeken bij de Griekse autoriteiten. Zij toonde bovendien niet aan ernstige stappen ondernomen te hebben om er haar rechten te doen gelden;

(iii) verzoekende partij ondertussen meerderjarig is waardoor er van haar verwacht kan worden dat zij ook zonder familiaal netwerk haar eigen weg zoekt in Griekenland. Haar oom kan haar ondersteunen vanuit België;

(iv) het loutere feit dat zij het familielid is van iemand met internationale bescherming in België geen gevolgen heeft voor haar verzoek aangezien dit op individuele wijze beoordeeld dient te worden;

(v) verzoekende partij de medische problemen die door haar advocaat aangehaald worden om aan te tonen dat zij zich in een kwetsbare situatie bevindt, zelf niet aanhaalde als obstakel. Uit de medische verslagen blijkt dat verzoekende partij ‘natuurlijke’ medicatie krijgt en dat haar werd aangeboden om met een psycholoog te gaan praten, maar dat zij dit niet wilde. Er liggen geen attesten voor inzake haar psychologische problemen. Voor de rest worden er in deze medische verslagen slechts op algemene wijze een aantal symptomen opgesomd en bevatten zij geen diagnose. Er wordt ook geen uitspraak gedaan over de invloed die deze symptomen zouden hebben op haar dagelijks functioneren. Zij maakt aldus niet aannemelijk over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken;

(vi) verzoekende partij toont ten slotte niet aan dat zij stappen ondernomen heeft om haar ADET te verlengen, noch dat zij geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging bij de verlenging ervan;

(vii) de documenten die zij voorlegt deze vaststellingen niet kunnen ombuigen.

4.3.2.4. De kernvraag is of haar verklaringen en documenten die zij in het kader van haar huidig verzoek neerlegt en waarmee zij wil aantonen dat zij niet kan terugkeren naar Griekenland wegens de erbarmelijke leefomstandigheden aldaar alsook omwille van het feit dat zij (niet langer) over een ADET beschikt, nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

4.3.2.5. *In casu* heeft de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus verkregen in Griekenland. Er wordt dus vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat de verzoekende partij niet langer als vluchteling zou erkend zijn in Griekenland, hetgeen zij niet betwist. De Raad verwijst vervolgens naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. In weerwil van de verzuchtingen van de verzoekende partij, komt het aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou (kunnen) beschikken.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigen van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, "Practical Guide on Subsequent Applications", EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat zij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

4.3.2.5. In de verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigen van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de door de partijen verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

In de verschillende rapporten die voorgelegd worden, wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigen van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijken vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigen ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen. Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET in principe worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven.

Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak

verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigen van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting.

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was november 2023 tot juni 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigen om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigen, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigen in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen. Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigen van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigen van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigen die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd. Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigen die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigen van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigen van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigen van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigen van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in

de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Een steunprogramma is volgens de Griekse regering voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigen van internationale bescherming, dat is gestart in 2022 voor een periode van 3 jaar en dat sub-projecten bevat in acht sectoren en onder meer opleiding van personen die tot de doelgroep behoren, taalcursussen en job-begeleiding omvat. Het programma richt zich niet alleen op statushouders maar ook op andere legaal verblijvende onderdanen van derde landen. Evenwel is geen informatie beschikbaar over de uitvoering van dit programma (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van juli 2024, p. 271). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigen een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat niet alle begunstigen van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 273-275). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten te wijten aan bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigen om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen of zelfs aan de weigering van ambtenaren om hen de voorziene uitkeringen te verstrekken, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin het Griekse recht en het Unierecht voorzien.

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigen, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigen van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigen van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden; dit vereist de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten alsook geldige reisdocumenten. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de

toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigten de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden ontzegd.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

Uit de verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Begunstigten die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigten. Bovendien lopen personen met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden ("Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 244-245). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigten die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigten die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigten in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asiendienst wanneer ze geen documenten hebben. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigten informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkendiensten. Zij zijn dus enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Bovendien stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigten van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigten die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten (Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 245).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht ("Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024, p. 244-245).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigten van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het

onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precare situatie terechtkomen. Als begunstigden een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Verschillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigden van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden. Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADET of wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten -wat enige tijd kan duren- het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van de richtlijn 2011/95/EU (rapport "Country Report: Greece. Update 2023" van AIDA/ECRE van 10 juli 2024., p. 231).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoeelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan

tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden leven.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Daarbij komt het aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.3.2.7. Wat haar individuele situatie betreft blijkt uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 25 februari 2021 de subsidiaire bescherming verkregen heeft in Griekenland (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Zij stelt hiervan echter nooit op de hoogte geweest te zijn en stelt ook nooit over een Griekse verblijfsvergunning beschikt te hebben. Zelfs indien verzoekende partij over een verblijfsvergunning beschikt zou hebben, kan er uit de algemene informatie afgeleid worden dat deze ondertussen niet langer geldig zou zijn. In geval van subsidiaire bescherming is de Griekse verblijfsvergunning namelijk slechts geldig voor één jaar (AIDA, "*Country Report: Greece – Update 2023*", 24 juni 2024, p. 243).

Uit de verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er dient aldus ook gekeken te worden naar de mate van zelfredzaamheid en de aan- of afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden om de situatie van verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland te kunnen beoordelen. Hierbij dient rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen en een voogd toegewezen kreeg. Op 13 juni 2023 werd de verzoekende partij meerderjarig en verviel aldus de voogdij over haar. Zij werd echter vanaf dat moment, namelijk vanaf 28 juni 2023, onder pleegzorg geplaatst van haar familielid Sa. T. die hier in België woont. Verzoekende partij werd aldus als meerderjarige in pleegzorg geplaatst. Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekende partij dat zij in pleegzorg geplaatst werd omdat zij nood had aan psychologische ondersteuning en om te vermijden dat zij op straat terecht zou komen. Bovendien zou verzoekende partij ook op aanraden van de huisarts naar de psycholoog gaan, maar hier ligt niets van voor. Uit voorgaande elementen kan een eventuele bijzondere kwetsbaarheid en een gebrek aan zelfredzaamheid van verzoekende partij blijken. Bovendien zijn er geen indicaties dat verzoekende partij in Griekenland over een sociaal netwerk zou beschikken. Zij woont momenteel nog steeds bij haar familielid hier in België die voor haar zorgt en haar ondersteuning biedt. Echter kan er niet met zekerheid gesteld worden of hij dit in de toekomst nog zou kunnen doen om alzo de periode te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument. Tijdens het voorbije jaar was hij namelijk pleegouder van verzoekende partij wat betekent dat hij hiervoor een vergoeding kreeg van de overheid en aldus meer financiële middelen had. Er bestaat aldus onduidelijkheid over de financiële ondersteuning die hij aan verzoekende partij zou kunnen bieden in de toekomst. Uit voorgaande elementen kan ook niet blijken dat verzoekende partij zelf over voldoende financiële middelen zou beschikken om deze periode te kunnen overbruggen.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele en nieuwe landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is verslechterd en erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp, (ii) het gegeven dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoekende partij is vervallen, (iii) de administratieve obstakels waarmee verzoekende partij kan worden geconfronteerd, zoals de lange wachttijden bij het vernieuwen van Griekse verblijfsdocumenten en het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en sociale bijstand zonder een geldig verblijfsdocument, (iv) de eventuele bijzondere kwetsbaarheid en beperkte zelfredzaamheid van verzoekende partij die kan blijken uit het feit dat zij onder pleegzorg geplaatst werd en (v) het gegeven dat in deze stand van zaken niet op afdoende wijze kan blijken dat verzoekende partij actueel beschikt over voldoende ondersteuning die haar in staat kan stellen om, in geval van terugkeer naar Griekenland, de mogelijk lange periode voor de verlenging van haar verblijfsvergunning te overbruggen, – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 maart 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS